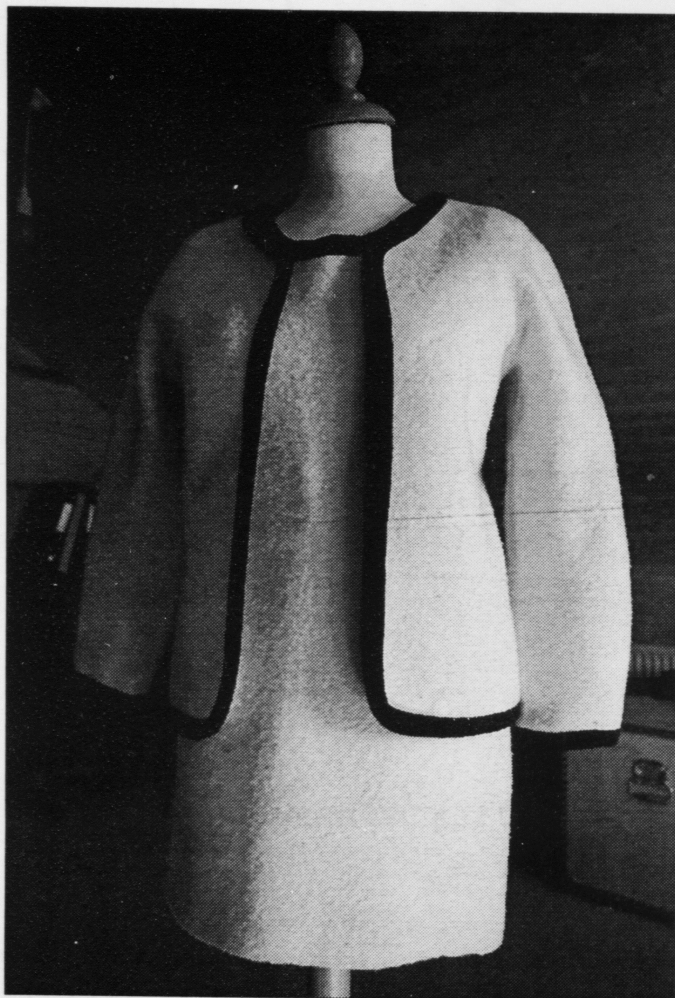

Skal eg liva av at binda, má eg hugsa breitt. Tað vil siga í draktum, møtlum til føroysk klæðir, feminin, løtt og fin klæði. Binding hevur sínar avmarkingar, men nýggi hátturin eg arbeiði við innan tøving, letur upp fyrri øðrum møguleikum, sigur Lis Helgadóttir
Mynd: Jens Kr. Vang

hjáartamál. Rákinu uttanfrá kunnu vit brúka sum íblástur, t.d. úr bløðum har tey vísa mótan eitt ár fram í tíðina. Vit kunnu ikki avbyrgja okkum. Vit hava okkara tradisjónir, men kunnu væl bygga víðari og gera tær meiri spennandi. Tað sum eg geri skal svara til tíðarandan. Tað nyttar einki, at ein bindibók kemur út so sjáldan, tí tað má alla tíðina verða dagført. Broytir tú ikki tað gamla, dettur tað niður fyri.

Málið hjá mær er ikki at bjarga Føroyum undan, at tradisjónir detta niðurfyri. Hetta er fyrst og fremst mín áhugi, men mitt ynski er at kunna fara í gongd við at arbeiða við tí føroyska uppá ein spennandi máta, og sjálvandi kunna liva av tí.

– Eg havi sett eitt hált ár til at finna út av, hvussu eg fari víðari. Tað er so týðningarmikið at hava tíð til skapanartilgongdina. Mitt mál er egið virki. Í fyrsta umfari ímyndi eg mær eini høli í býnum, har eg kann hava verkstað og útsøla.

– Skal eg liva av at binda, má eg hugsa breitt. Eg hugsi ikki um troyggi, men draktir, møtlar til føroysk

klæðir, feminin, løtt og fin klæði. Binding hevur sínar avmarkingar, tí bundin pløgg setir man í samband við heit klæðir. Men nýggi hátturin eg arbeiði við innan tøving, letur upp fyrri øðrum møguleikum.

– Eg havi gjørt fleiri møtlar til føroyska kvinnubúnan burtur úr myrka morreyðum tógvi, sum eg so havi tøvt. Møttilin vit síggja í dag, tann svartu við reyðum silki er als ikki føroyskur, men kemur haldi eg úr Íslandi og er lutfalsliga nýggjur. Hann sær eisini alt ov finur út til føroyska kvinnubúnan. Mín útgáva av møtlinum er formgivin eftir tí vanliga, men er burtur úr føroyskum tilfari. Hann er heitur og riggar ógvuliga væl.

– Skipstroyggjan er tradisjónell, men er við at hvørva. Hon verður tikin fram, tá ið fjøllini verða gingin, menn fara til útróðrar ella í bjørgini. Eg hugsi nógv um, hvussu vit kunnu fáa skipstroyggjuna fram aftur, so øll fara at ganga í henni. Tógvið er føroyskt, óviðgjørt, gott og tekur nógv vatn í seg. Tað er so líka til, at vit framleiða heitar troyggi. Men tað skal vera gott at vera í, tí fólk fara ikki í nakað, tey ikki kenna seg væl í.

– Ferðavinnan vil hava troyggi, sum eru í naturlitum, og tað undrar meg ikki. Naturlitir er tað ferðavinnan setir í samband við Føroyar, upprunan, náttúruna. Og tað er í samsvari við tað eg hugsi. Myrka morreytt og ljósamorreytt sært tú ikki alla staðni í verðini. Mær er sagt, at ferðafólk eru skuffað yvir allar norsku troyggiarnar,

sum eru at síggja í Føroyum. Hvar er tað føroyska?

– Er neyðugt við stuðli at seta eitt virki á stovn sum títt?

– Eg havi tann hugburðin, at eg vil føla meg frían. Tí kann eg ikki arbeiða undir umstøðum og kørnum, sum onnur hava lagt mær. Fekk eg stuðul skuldi eg lokið nøkur krøv og gjørt eitt stórt pappírsarbeiði. Nakað annað er, at føroyska ullavinnan kundi verið betri stuðlað soleiðis at hon mentist og tí kundi verið betri gagnnýtt. – Tórshavn sum býur átti at skapt karmar fyri, at eg og nógv við mær, sum arbeiða við handverki, fingi eini høli og ein verkstað. Ein býur kann ikki vera eitt slíkt umhvørvi fyri uttan.

– Sambært valsendingini í SvF næstseinasta sunnukvøld er mentan og list í føroyskum eygum skúli, kirkja, tónleikur og ítrótt. Í politiska orðaskiftinum sakni eg langtíðarætlanir, nú vit tosa so nógv um, at vinnan skal fígga okkara frælsi – og tað hugsi eg ikki um fisk. Eg havi ongan flokk hoyrt sagt, at vit tve næstu 10 árin satsa soleiðis, at vit hava so og so nógv fólk í gongd við egið virki. Slíkar ætlanir verða gjørdar aðra staðni fyri at fáa fólk út úr almannaverkinum og úr arbeiðsloysi. Sum er, er tað ógvuliga tungt og strævið at byrja í egnum virki í Føroyum. Politikararnir kundu byrja við at arbeiðt fyri at veitt smáhandverki og listahandverki lagalig lán og givið teimum betri umstøður at virka undir sum heild, sigur Lis Helgadóttir at enda.

Kvinnulandsløg í Lítluvík

Millum teir 26 málningarnar, ið Hallveig Hansen sýnir fram í Smiðjuni í Lítluvík, eru fleiri croqueie-myndir

TURID KJØLBRO

Fuglafjórður eigur nógv listafólk. Og í familjuni hjá 30 ára gomlu Hallveig Hansen, sum leygardagin letur upp framsýning í Smiðjuni í Lítluvík, eru fleiri við fjølbroyttum listagávum.

Við á framsýningini eru 26 málningar, acrylmálningar av føroyskari náttúru, havnarmyndir, bygdamyndir og croqueie-myndir.

Croqueie-myndir eru kvinnumyndir.

– Á framsýningunum, sum eg fyrr havi havt í Føroyum, havi eg havt croqueie-myndir við. Men myndir av naknum konufólki eru ikki so vanligar at síggja í Føroyum, so eg veit ikki, hvussu føroyingar fara at taka ímóti teimum. Í grundini hava málálar altíð máláð nakin konufólk. Leitar tú í eini listabók eftir eldri listaverkum, er hópin av verkum við naknum konu-

fólki og kvinnukroppum. Men sum list eru croqueie-myndir sjáldsamari í dag, eisini aðra staðni, sigur Hallveig Hansen, sum hevur 8–9 slíkar við á framsýningini hesaferð.

Longsul

Meginparturin av verkunum eru landslagsmyndir og øll verkini á framsýningini eru málað niðri.

– Eg havi ikki verið heima í Føroyum í tvey ár. Mær fór at leingjast so illa og tí fór eg undir at mála landsløg í Føroyum. Føroyingar halda ógíluga fast í landslagsmyndir, aðra staðni eru listafólk farin yvir til at gera listakonsept, tey fáa eitt hugskot av einum og hvørtjum slag, sum tey so skapa burtur úr. Tað kann gerast til alt møguligt, til dæmis video og annað, sigur Hallveig Hansen.

– Eg útvíkk meg alla tíðina, tí ber ikki til at siga, at

fólk frammanundan vita, hvussu framsýningin verður, sigur Hallveig Hansen.

Hallveig, sum seinnu árin hevur búð í Árhús, hevur áður havt framsýningar í Lítluvík. Saman við 8 øðrum kvinnum hevur hon atelier í Árhús. Hon er útbúgvin pedagog og arbeiðir á einum frítíðarheimi fyri 6 til 14 ára gomul. Frá 1987 til 1988 gekk hon á listaskúla í Randers og nú hevur hon ætlanir um at útbúgva seg sum verkstaðslærara.

– Tað hevur altíð verið mín dreymur at arbeiðt við vaksnum fólki. Men fyri at undirvísa fyri vaksnum má eg taka eina eykaútbúgving, sum eitur vaksen pedagogikum, sigur Hallveig Hansen.

Listafamsýningin í Smiðjuni í Lítluvík letur upp leygardagin 9. mai og er opin til mikudagin 13. mai, hvønn dag frá kl. 14.00

til 20.00. Listaverkini á hennara seinastu sýning í Føroyum vórðu seld eftir

fýra tímum, so tað ræður um at skunda sær.

Hallveig Hansen er nógv upptikin av at mála kvinnur, sum liggja í náttúruni.